

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 31.07.1985, sp. zn. 3 To 9/85, ECLI:CZ:NS:1985:3.TO.9.1985.1

Číslo: 34/1987

Právní věta: Nárok státu na zaplacení daně není nárokem na náhradu škody způsobené trestným činem zkrácení daně, ale nárokem vyplývajícím přímo ze zákona. Nejde proto o nárok, který by mohla příslušná finanční správa uplatňovat podle § 43 odst. 2 tr. ř. v trestním řízení.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 31.07.1985

Spisová značka: 3 To 9/85

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Adhezní řízení

Předpisy: 140/1961 Sb. § 148 141/1961 Sb. § 43 odst. 1
§ 43 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 34

Nárok státu na zaplacení daně není nárokem na náhradu škody způsobené trestným činem zkrácení daně, ale nárokem vyplývajícím přímo ze zákona. Nejde proto o nárok, který by mohla příslušná finanční správa uplatňovat podle § 43 odst. 2 tr. ř. v trestním řízení.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 31. 7. 1985 sp. zn. [3 To 9/85.](#))

K odvolání krajského prokurátora a obžalovaného V. K. proti rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 3. dubna 1985 sp. zn. 1 T 25/83 Nejvyšší soud ČSR zrušil rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu a obžalovaného V. K. uznal kromě jiného vinným trestným činem zkrácení daně podle § 148 odst. 1 tr. zák., jehož se dopustil tím, že v době od 1. prosince 1977 do 31. března 1979 u svého zaměstnavatele společného zemědělského podniku Agrostav Praha vykazoval svoje pracovní výkony při čerpacích zkouškách vodních zdrojů tak, že je rozepisoval i na J. H. a J. M., kteří ve skutečnosti žádné práce nevykonávali, a tím kromě jiného dosáhl toho, že mu byla vyměřena daň ze mzdy nižší o 4565,- Kčs, než mu ve skutečnosti měla být vyměřena. Nejvyšší soud ČSR dále rozhodl o vině V. K. dalšími trestnými činy a o vině dalšího obžalovaného, o trestech a náhradě škody. K výroku rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný V. K. podle § 228 odst. 1 tr. ř. zavázán nahradit

obvodní finanční správě pro Prahu 8 a 9 částku 4565,- Kčs, Nejvyšší soud ČSR v odůvodnění uvedl:

Z odůvodnění:

Nesprávný je výrok, podle něhož je obžalovaný V. K. povinen zaplatit obvodní finanční správě pro Prahu 8 a 9 částku 4565,- Kčs. Tento výrok má podklad ve výroku o vině obžalovaného trestním činem zkrácení daně podle § 148 odst. 1 tr. zák. Nárok státu na zaplacení daně však není nárokem na náhradu škody způsobené trestným činem, nýbrž nárokem vyplývajícím v daném případě přímo ze zákona č. 76/1952 Sb. Nejde proto o nárok, který by mohla obvodní finanční správa uplatňovat podle § 43 odst. 2 tr. ř. v adhézním řízení. Obvodní finanční správě přísluší práva poškozeného jen v rozsahu upraveném v § 43 odst. 1 tr. ř. O nároku uplatněném podle § 43 odst. 2 tr. ř. neměl krajský soud vůbec rozhodovat, a to ani výrokem podle § 229 odst. 1 tr. ř., ale měl analogicky podle § 206 odst. 3 tr. ř. již na počátku hlavního líčení vyslovit, že obvodní finanční správa nemůže nárok státu na zaplacení daně uplatňovat v trestním řízení.

O nároku uplatněném obvodní finanční správou pro Prahu 8 a 9 Nejvyšší soud ČSR proto nerozhodoval.